

Dr. Halász György (1947-2015)

Hozzáadta: szerk. - család
2017. February 25. Saturday 14:44

Dr.
Halász György

(1947. szeptember 5 – 2015.
június 13.)

Dr. Halász György, a Május Elseje Társaság alapító, posztumusz örökös tagja volt.

Kiemelkedő szerepe játszott társaságunk szervezésében, I. országos gyűlésünkön. A Nemzeti Kerekasztal tárgyalásokon tagja volt társaságunk delegációjának. Elvhűségével, szakértelmével, emberségével élete utolsó pillanatáig pótolhatatlan segítséget nyújtott tevékenységünkhöz.

Életútjának bemutatásához közöljük azt a búcsúbeszédet, ami a család nevében temetésén hangzott el:

Gyuri búcsúztató

„Született Szegeden 1947. szeptember 5-én. Gyermekkori emlékei meghatározóak voltak és egész életében végigkísérték. Számára Szeged a szabadságot jelentette, gyerekként és felnőttként is. A jellegzetes szegedi beszéd az „Ő”; betű sokak által nem tudott - mert nem tanulható - használata a budapesti elit iskola tanulóiból nevetést, tanáraiból inkább csodálatot váltott ki. Hosszú időnek kellett eltelnie, hogy az „ő”; betűt a szavaiból elhagyja, de nem végleg, mert amint olyan közegbe került, ahol használták az „ő”; betűt, ő is azonnal arra váltott. Szeged elhagyása mégis törést jelentett az életében. Eltűnt a mozgás korlátlan szabadsága, és a természet közvetlen közelsége is. Ezekről azonban nem volt hajlandó lemondani, és amikor már erre lehetősége nyílt, akkor pótolta mindkettőt.

Azonban a szabadság nemcsak a mozgásában, hanem gondolkodásában is elemi szükségletként jelentkezett. Élete másik meghatározója ugyanis az olvasás, a könyvek szeretete volt. Sokszor vonult olvasói magányba, és szinte falta a könyveket. Igaz, ez versre, prózára, krónikára csak úgy, mint a történelmi tárgyú könyvekre. Ennek eredményeként rendkívül kiterjedt irodalmi, történelmi, és hadtudományi ismerete volt, és ez a tudás semmit sem fakult az évtizedek során. De ha mégis meg kéne nevezni a legkedvesebbet, akkor az a XX. század történelme volt, aminek Ő nemcsak megélője, hanem formálója is volt. A XX. század eseményei és eszmevilága, mindazt hordozta, ami Őt igazán érdekelte és megérintette. Mindent akart tudni erről a századról, de szüntelen igénye volt arra, hogy azt maga is formálja a saját hite, és dinamizmusa szerint. Látta, mi a jó, és látta azt is, ami rossz volt.

Mindent elkövetett, még a biztos egzisztenciájának kockáztatásával is, hogy azok az értékek, amelyben hitt, ne vesszenek el. Kiállt, küzdött, és nem félt. Részesen akart lenni, és részese is volt a rendszerváltásnak, a Nemzeti Kerekasztalnak. Ezt a

harcot Ő maga így jellemezte: „Becsületből vívtam, nem lettem áruló.” Később erről némi iróniával így beszélt: „A mostanában eltörölt alkotmány jórészt a Velem folytatott harcban alakult ki. Így lettem felejtésre ítélt alkotmányjogász.”

A rendszerváltás utáni eseményeket indulattal, később derűs iróniával, vagy olykor metsző gúnnyal illette. Azt azonban visszatérően hangoztatta, és komolyan s gondolta, hogy a történelem törvényszerűségei előbb-utóbb így vagy úgy, de érvényre jutnak.

Talán éppen ezért nem meglepő, hogy munkája egy ideig az államigazgatáshoz kötötte, hiszen előbb a VIII. kerületi Tanácsnál, majd a Pest Megyei Illetékhivatalnál, végül pedig a Fővárosi Tanácsnál, mint kerületi referens dolgozott. Utóbbi helyen több életre szóló barátságot is kötött. Ezeket az éveket a komoly munka mellett a vidámság, és egymás folytonos megtréfálása jellemezte.

Ezt a fiatalos lendületet vitte magával az Államigazgatási Főiskolára, ahol később volt munkatársai közül kerültek ki jórészt a tanítványai. Nagyon szeretett, és nagyon tudott tanítani, talán éppen azért, mert Ő a gyakorlatból érkezett.

Itt érte a rendszerváltás, ami egy időre eltávolította az oktatástól, mert úgy érezte, hogy most fontosabb dolga van a Nemzeti Kerekasztal tárgyalásain.

De a sors visszaterelte az oktatáshoz, hiszen Őt bízták meg a pénzügyőrképzés Rendőrtiszti Főiskolán belüli megszervezésével. Számptalan nehézség ellenére a feladatot teljesítette és ez a tanszék ma is működik. Itt teljesült először az a gyerekkori vágya, hogy egyenruhás testülethez tartozzon.

Pályafutása utolsó állomása is a felsőoktatáshoz kötötte két évtizeden át. Ez volt a Külkereskedelmi Főiskola, ahol dékáni hivatalvezetőként, majd vezető jogászként dolgozott. Feladata összetett volt. Mindenekelőtt a Főiskola vezetésében első számú tanácsadóként kellett helytállnia. Ő volt a Főiskola jogásza „A Doki”, ugyanakkor hivatalvezetői minőségében tudta kamatoztatni mindazt a rátermettségét is, amit az operatív igazgatási feladatok az iskola életében megkívántak. Hallgató közeli fellépés jellemezte, amelybe belefért a HÖK választások erélyes koordinálása, de az egyéni hallgatói panaszok felkarolása is. Munkatársai mindig bizalommal fordulhattak hozzá.

Döntési javaslatai kialakításánál nem sajnálta az időt és az energiát, a mindenki számára legmértányosabb megoldás megtalálására és annak elfogadtatására. Kollegának, hallgatónak, szülőnek egyaránt segített, ha erre módja volt.

A felsőoktatás rejtjelmeit jogszabályi és szakigazgatási háttérrel Nála senki nem ismerte jobban. Mindenre talált megoldást. Mindig megtalálta azt a rövid és frappáns ötletet, amely egy-egy ügy rendezésének kulcsa volt. Ez volt a stratégia. Ugyanakkor a megoldások kibontásában kivételes képességgel bírt a csavaros gondolatsorok megfogalmazásának művésze volt. Ehhez magabiztos szaktudás, és a kollégák ismeretét biztosító szakmai empátia kellett.

Igazi

Tanító volt. Szakmai tanmeséin, vezetők és munkatársak generációi nevelődtek. Nyugdíjba vonulását tudatosan készítette elő, mert át akarta adni ennek a jogászok által kevésbé ismert speciális területnek a rejtelseit. Örömmel és büszkeséggel töltötte el, hogy hivatalát két, általa kinevelt jogász-növendékkel oszthatta meg, akikre az általa képviselt szakmai és erkölcsi értékek továbbvitelét is bízta.

Közösségteremtő

alkat volt, nemcsak munkájában, hanem magánéletében is. Életének meghatározó szenvedélye a horgászat volt. Nem győzött dicsekedni a süllővel, pontyokkal, az unokaöccsével együtt kifogott 12 kg-os harcsával, na meg a kifoghatatlan halak legendáival. Kész mesét tudott kerekíteni egy-egy horgászélményből. Ennek a szenvedélynek az eredménye a Körös-holtága mellett felépített tanyája, amelyhez számtalan történet, vidám élmények, éjszakai fürdés, bogrács és grill-partik, és nem utolsósorban több, életre szóló barátság kötődik.

Ebben

az évben oda már nem jutott el, pedig annyi terve volt még, amit ott akart megvalósítani. Keserűen vette tudomásul, és azzal vigasztalta magát: „Hogyha behunyom a szemem, látom…”

De

ugyanígy látta Szilvásváradot, ahova ugyancsak nem jutott el idén. Ő szerettette meg barátaival, akik közül húgával és Zsuzsival évente legalább háromszor visszamenetek, mert már ez volt a törzshelyük. Számtalan közös élmény, hosszú séták, és valami különös varázslat fűzte egyre szorosabbra hármójuk barátságát, Szilvásvárad szeretetét, és ez a kettő lassan eggyé vált...

A

természet iránti szeretetet a Zsíros hegy és a Tisza szeretetében is megnyilvánult. Előbbi két keze munkája nyomán szépült évről-évre, a másikkal gyermekkori emlékek fűzték.

Lelkes

operalátogató, és a bérletújítás nagymestere volt.

Őszinte,

egyenes, jóérzésű, tiszta ember volt, aki nem nélkülözte a humort, de az iróniát sem. Szerette a barátait, de betegsége az utolsó időszakban megakadályozta, hogy gyakran találkozzon velük. Tudta, hogy nagy űrt hagy maga után. Elsősorban húgát, unokaöccsét, családját féltette, és barátainak gondjaira bízta Őket.

Egy

igazi életigenlő, a jó társaságot, vidámságot kedvelő, a családját és barátait őszintén szerető ember búcsúzik.